షావనార

నలుగురు నవ నాగరికులు, యువకులు, డబ్బుకు వెతుక్కునే అవసరం లేనివాళ్ళు గోవా విలాస యాత్రకు వచ్చారు. మార్మ గోవా హార్బరుకు అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న ఒక ద్వీపానికి వెళ్ళడానికి ఒక మోటారు బోటును అద్దెకు తీసుకున్నారు. ఆ వేళ ఉదయం అక్కడ వదిలి మరుసటి రోజు అదే సమయానికి వచ్చి తిరిగి తీసుకుపోవాలి.

క్రిస్టమస్ పండుగ ఇంకా వారం రోజులుంది. బోటు కదులుతూంటే నలుగురూ ముందుపక్క బెంచీమీద కూర్చున్నారు. ఉదయపుటెండ నీలినీటిని వెండిద్రవంగా మార్చింది. ఈ నీటిని కోసుకుంటూ బోటు కదులుతూంది. జౌరీ నది సంగమ ప్రదేశంలో కొండ శివార్లలోని కొబ్బరి తోటలు రమణీయంగా కనిపిస్తున్నాయి. అక్కడా, అక్కడా తుప్పలమీద అల్లుకున్న పూల తీవలు మనసును ఆహ్లాదపరుస్తున్నాయి. ఇటూ, అటూ, చేపలు పట్టే చిన్న పడవలు, ఇనుప ఖనిజాన్ని మోసుకు వచ్చే బార్జీలు, ఆ ఖనిజాన్ని విదేశాలకు తీసుకుపోయే లంగరు వేసుకున్న పెద్ద ఓడలు.

బోటు కదులుతున్నా చలి లేదు. ఆకాశం లేత నీలిరంగు మధ్య తెల్లని మచ్చలను పులుముకుంది. పడమటి దిక్చక్రం అల్లుకున్న పొగమంచుతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నట్లుంది. వెళ్ళబోయే ద్వీపం కనిపిస్తున్నా, ఇంకో గంట ప్రయాణం తప్పదట. తెల్లని కవ్వించే పిట్టలు. సముద్రంలో ఉన్న "బోయ్"ల మీద గుంపులు గుంపులుగా చేరుతున్నాయి. అందులో కొన్ని బోటు పక్కకే ఎగిరి నీటిపై నల్లని తారురోడ్డు మీద మనిషి నడుస్తున్నంత సులువుగా కదులుతున్నాయి.

ఒక పిట్టను అందుకోబోయి ఒక యువకుడు- "సీ గల్" అని ఇంగ్లీషులో అరిచాడు. చేయి చాపినా అది తుర్రున ఎగిరిపోయి, తన ఆహారాన్ని అందుకుని మళ్ళీ బోటుపక్కకే వచ్చింది.

"ఈ సీ గల్ క్రితం జన్మలో నీ ప్రియురాలేమో? నిన్ను వదలటం లేదు." ఇంకో యువకుడు చమత్కరించాడు.

మూడవ యువకుడు ప్రేమగీతాలు అలాపించుకుంటూంటే, నాలుగవవాడు దూరాన ఎగిరే విమానంవైపు దృష్టి సారించాడు. ఎండ ముదురుతున్నకొద్దీ సముద్రం ముదురాకు పచ్చని రంగును పులుముతున్నది. ఎక్కడా ఈ పిట్టలే.

పట్టుకుని ముద్దులాడ ముచ్చటగా ఉన్నాయి. అందుకోదగ్గ దూరానికి వచ్చి దూరంగా పోతున్నాయి. నలుగురూ ప్రయత్నిస్తున్నారు- ఎలాగైనా ఒక పిట్టను పట్టుకోవాలని. వీళ్ళ తాపత్రయం తిలకిస్తున్న బోటు నడిపేవాడు తన బొంగురు గొంతుకతో- "మనుషుల మధ్యకు వచ్చిన 'షోవనార'కి దాని భద్రత దానికి తెలుసు" అని కొంకిణీలో అరిచాడు.

నలుగురూ తలలు తిప్పి బోటు చక్రం దగ్గర నిలుచున్న ఆ మొరటు మనిషివేపు చూశారు. వాడి ఏనుగు దంతాలు చూపించి మరీ నవ్వుతున్నాడు. బోటు ద్వీపం ఒడ్డుకు కొంత దూరంలోనే ఆగింది. బోటు నడిపేవాడు "రాజారో" అని కేక వేశాడు. అప్పుడే ఒక నాటు పడవ వాళ్ళవేపు వస్తూంది. మొలతాడులో దోపిన 'కాస్టీ'(గోచీ), నల్లని నీగ్రో కట్ జుత్తుకు చుట్టిన తువ్వాలు గుడ్డ. తిరిగిన కండలన్నీ స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఒక గ్రీకు శిల్పం కదులుతున్నట్లు కనిపిస్తున్నాడు. ముందు వాళ్ళు తెచ్చుకున్న సరంజామా దించాక ఒక్కొక్కరూ పడవమీదకు దిగారు. మోటారు బోటు తిరుగు ప్రయాణమైంది.

"వాట్ ఎ బ్యూటిఫుల్ ఐలెండ్!" అని ఆవేశంతో అరిచాడొక యువకుడు. ఎగుడుదిగుడు గుట్టల మధ్య మట్టిలో లేచిన చెట్లూ, పొదలూ అందాన్ని అపురూపంగా అమర్చాయి. కొబ్బరిచెట్ల మధ్య ఆ ఆకులతో కట్టిన పర్ణశాల వీరి నివాసం. సముద్రతీరంలో మైదానంలో ఉన్న ఇసుక మధ్యలో ఒక తులసి కోట. కాలిబాట మీద ఎగ బాకితే ఆ శిఖరంపై ఒక శిలువ. అక్కడ నిలుచుని రెండవవేపు చూస్తే లోతైన అఖాతానికి అనుకున్న నిటారు కొండ ఇది. ఇక్కడ కాలు జారితే తిన్నగా సముద్రంలోనికే. పట్టుకోవడానికి ఒక తుప్పయినా మొలవలేదు.

ఈ నలుగురిలో ఎవరికీ ఈత రాదు. కళ్ళు తిరిగాయేమో గబ గబ కొండ దిగిపోయారు. తలా ఒక గోరై (గేలం) పట్టుకున్నారు. గేలానికి రెయ్యలు పొదిగి తూరుపువేపు లోతుగా ఉన్న అఖాతం ఒడ్డున గట్టులపై కూర్చుని గేలం వేస్తున్నారు. అక్కడ కూర్చుని చూస్తూంటే వాస్కొడగామా నగరం పచ్చదనం మధ్య పరుగులెత్తుతున్న పడుచులా కనిపిస్తూంది. ఆ విశాలమైన తీరాలు ఎండలో తెల్లగా మెరిసిపోతున్నాయి.

చేపల ఆశ చాలా గొప్పదట! చేపలు పడతున్నా, వీళ్ళకు ఆశ తీరటం లేదు. వాళ్ళ కళ్ళు ఆ గేలంలా చుట్టూ చూస్తున్నా, కనీసం పొదలమీద ఉన్న రంగు రంగు పూలచుట్టూ ఒక సీతాకోక చిలుకైనా కదలటం లేదు.

"చూశావా, ఆ వంకీలు తిరిగిన తీవలు?"

"అటు చూడు- గాలికే వణికిపోతున్న పచ్చగడ్డి."

"ఆపైన వెచ్చని కిరణాలు చూడు."

"గాలిలో తేమ, కొబ్బరినీటి తియ్యదనం."

"నా గేలంలో-ఇదిగో, ఇప్పుడే పడిన ఈ 'షివటో', (పాలబొంత) నునుపు శరీరం చూడు."

"ఈ పిట్టల కూత, ఈ ఇసుక పాన్పు."

"దండగ...దండగ...ఇవన్నీ దండగ..దండగ." నలుగురూ అరిచా రొక్కసారి.

"వీటన్నిటినించీ మన పురాణాల్లో చెప్పినట్లు ఒక్కో ముక్క తీసి, ఒక అడదా న్నిక్కడ దేవుడు సృష్టించి ఉంటే?"

"ఆఁ ఉంటే-ఇంక ఆనందం మోత మోసేద్దూ?" అని ఒకడన్నాడు.

"అరే భాయ్! దానిని నువ్వు మొయ్యాలి. రక్షించాలి. అది ఇచ్చే సుఖంకన్నా నిరాకే ఎక్కువరా, బాబూ! అంతకన్నా సుఖం ఇచ్చేది తెచ్చుకున్నాంగా? ఆగు. మొదటి రౌండు వేద్దాం."

"రొజారో! మంచినీరు." అరిచాడొక యువకుడు. అటు చెట్టుమీదనించి జవాబు వచ్చింది. రొజారో కొబ్బరి చెట్టుమీద ఉన్నాడు. కాయలు క్రిందపడుతున్నాయి. కాస్సేపయ్యాక నాలుగు నీళ్ళ బొండాలు తెచ్చాడు. తాగి "ఇంకా, ఇంకా" అన్నారు. తాగాక రొజారో వీళ్ళు చెమటలు చలికాలంలో కక్కుకొని తీసిన చేపల వేపుచూసి-

"ఇవేం చేపలు? అబ్బే! ఈ 'గుర్'(జల్ల) తినకండి. ఇది రుచిగా ఉండదు. ఈ 'పాలూ,' 'అంబోయ్' ఫరవాలేదు. ఈ 'షివటో'లో ముళ్ళు ఉంటాయి. మీరెప్పుడైనా 'తమ్‌షా' తిన్నారా?" అన్నాడు.

నలుగురూ లేదన్నట్లు తలవూపారు.

"ఈ ఉదయం ఒక్కటే నాకు దొరికింది. అదొక్కటే చాలు మీ నలుగురికి. తెచ్చేదా? వస్తారా?" నలుగురూ లేచి వాడివెంట పడ్డారు. వీడి ఇల్లు ఈ పాకకాక ఇంకేదో ఉన్నట్లుంది, చూద్దామని వెళ్ళారు. ఇంతవరకు వీళ్ళకు ఈ తోవ ఉన్నట్లే తెలియదు. అలా తూరుపువేపు పొదల మధ్య దాగున్న కాలిబాట నించి కాస్త పైకెక్కారు. ముందు బొప్పాయి చెట్టు కనిపించింది. చెట్టు నిండుగా కాయలు. రెండు ఇత్తడి చెంబుల్లాంటి పండ్లు కూడా వ్రేలాడుతున్నాయి. ఆపైన ఒక మైదానం. హెలికాప్టరు సులువుగా దానిపై దిగవచ్చు. ఆ మైదానం ఒడ్డున ఒక పాక. తూరుపు దిక్కునకు తప్పించి చుట్టూ మూడు రంగుల బోగన్ విల్లాలు విరబూసి ఉన్నాయి. ఎరుపు, పసుపు, గులాబిరంగు ముద్ద మందారాలు ముందుకు తెగపూసి ఉన్నాయి. ఈ అందం చూసి ఒక యువకుడు అన్నాడు:

"ఈ ఖార్వే (చేపలవాడు) అందాన్ని సృష్టించగలడు; అనుభవించగలడు."

"ఇక్కడ ఇలాంటి ప్రజలు ఉండబట్టే గోవా అందంగా ఉం"దని ఇంకొక యువకుడు అన్నాడు.

"అంత వేగిరం తీర్పు చెప్పక" అన్నాడు మూడవవాడు. పాకముందు నిలుచుని రొజారో-"ఇజాబిల్- ఓ-ఇజాబిల్- ఆ తమ్‌సా తీసుకురా" అన్నాడు.

ఆ చేపను పట్టుకుని ఇజాబిల్ గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చింది. చేతిలో చేప మాడు ఎరుపు రంగులో ఉంది. ఆమె శరీరం అదే రంగులో ఆ చేపలా పుష్టిగా ఉంది. చేపలవాళ్ళు వేసుకునే 'కపడ్' దుస్తుల్లో ఉంది కాలి ముడుకులు దిగని ఆ కట్టుపైన మెరిసే కాలి ముడుకులు దిగని ఆ కట్టుపైన మెరిసే యౌవనపు ఒంపులను కప్పని జాకెట్టు-చేపవేపు బదులు బలిష్ఠంగా ఉన్న ఈ ఆడదాని ఒంపు సొంపులవేపు నలుగురి దృష్టి పడింది. రొజారో చేపను అందుకుని, "మీకోసమే ఉంచాం" అన్నాడు.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళిపోలేదు. ఒక అడుగు ముందుకు వేసి నిశ్చలంగా నిలుచుంది. ఆమె కాళ్ళు వణకలేదు. నలుగురు యువకుల కాళ్ళు వణికిపోతున్నాయి. మాటలు తడబడుతున్నాయి. అందులో ఒకడు "ఇదెంత?" అన్నాడు.

రొజారో ఫక్కున నవ్వాడు.

"దీని ఖరీదు అడుగుతున్నారా? దీనికి విలువ లేదు. ఎందుచేత? మేము మా గౌరవనీయులైన అతిథులకు ఇస్తున్నాం. మీలాంటి ఏ పెద్ద మనుషులు ఇక్కడికి వచ్చినా, వాళ్ళంతా మా అతిథులే. ఈ బొప్పాయి పళ్ళు వాళ్ళకోసమే. ఆ కొబ్బరికాయలు ఎన్నయినా తీసుకోవచ్చు. మీరు నవ్వుతూ, తృప్తిగా వెళ్ళిపోతే అదే మాకు ఆనందం." అలా కొంకిణీలో చెప్పుకుపోతున్నాడు.

ఇంతలో ఇజాబిల్ బొప్పాయి పండును వెదురు బొంగుతో పొడిచి దించింది. అది పట్టుకుని వచ్చిన అయిదుగురు తిరిగి వెళ్ళారు. రొజారో చేపను బాగుచేసి వండాడు. వాళ్ళు తెచ్చిన రొట్టెలు తినేముందు 'బీర్' సీసాలు విప్పారు.

"బీర్ తాగు" అన్నాడొకడు రొజారోతో.

"బీరా? వద్దు."

"ఏం?"

"ఆ ఉత్తినీరు నేను తాగేస్తే మీకేం మిగలదు" అని నవ్వుతూ, "నా పెళ్ళాం నాకోసం చూస్తూఉంటుంది. తిన్నాక వస్తాను" అంటూ కొండ ఎక్కిపోయాడు. కడుపు నిండాక నలుగురుకీ ఏమీ తోచలేదు. పేకాటలో వాళ్ళకు అన్ని రాణీలూ 'ఆటీన్' రాణీల్లాగానే కనిపిస్తున్నాయి. అందరూ ఆటీన్ రాజులన్నట్లు మాట్లాడుతున్నారు. రొజారో నవ్వు ఇక్కడికి వినిపిస్తూంది.

"వాట్ ఎ ఫూల్ గాడ్ ఈజ్!" అన్నాడొక యువకుడు.

"బహుశః దేవుని జన్మదినం ఏప్రిల్ ఒకటవతారీఖు అయి ఉండాలి" అన్నాడింకొకడు.

"ఈ బ్రూట్ – ఈ రఫియన్‌కి – కాకి ముక్కుకు దొండపండులా – ఎ మెజెస్టిక్ లవ్‌లీ ఉమెన్." ఇంక మాట రాలేదు.

కొబ్బరి నీరు మళ్ళీ మళ్ళీ తాగినా వీళ్ళలో వేడి చల్లారలేదు. పొద్దు వాలిపోతూ తూరుపు మేఘాల్లో పెద్ద హరివిల్లును సృష్టించింది. పడమట కదులుతున్న మబ్బు తునకలను కేన్వాస్ చేసి, దినకరుడు ఎన్నెన్నో రంగు చిత్రాలను సృష్టిస్తున్నాడు. చివరికి కొద్ది క్షణాల్లో అలలో తేలి వణికిపోతూ ఒక్కసారి బుడుక్కున మునిగిపోయాడు. మునిగిపోదూ ఆ వణుకును వదిలి వెళ్ళాడేమో – రాను రాను చిన్న చలి వేస్తూంది. తూరుపు తిరిగితే మబ్బుల మధ్య ఒక ట్యూబ్‌లైటులా కనిపిస్తున్న చందమామ రాను రాను నల్లని కోడిపెట్టనించి జారిన గుడ్డులా కనిపించాడు. అప్పుడే వెన్నెల వెలుగులో సముద్రం తెల్లని పొర కప్పుకుని గెంతుతూంది. దూరాన వాస్కో నగరం దీపాల తోరణాలతో వెలుగొందుతున్న పెద్ద ఓడలా ఉంది.

పెట్రొమాక్స్ లైటు వెలిగించారు. మంట చేశారు. మంటమీద వంట చేశారు. వంట అయ్యాక ఉన్న వేడి చాలదని చుట్టూ కూర్చున్నారు. ఎన్నెన్నో పక్షులు గూళ్ళు చేరుకున్నాయి. ఇదివరకు వీళ్ళు నలుగురూ వినని స్వరాలు వినిపిస్తున్నాయి.

అలాంటప్పుడు రొజారో వాళ్ళు చెప్పగా ఒక పెట్టె విప్పాడు. అందులో నుంచి మందు బుడ్డీలు తీసి బయట పెట్టుతూ, "ఆఁ" అంటూ ఆవలింతలు తీశాడు.

"రొజారో! ఇంతవరకు మేము నీ అతిథులం. ఇప్పుడు నువ్వు మాకు అతిథివి. నీ ఇష్టం. నీకు అడ్డు లేదు. మాకు మిగలకపోయినా ఫరవాలేదు. ముందు అతిథిని సత్కరించాలి" అన్నాడొక యువకుడు.

కొద్ది క్షణాల్లో "ఛీర్స్" అంటూ గాజుగ్లాసులు ఢీకొన్నాయి.

"రోజారో సుఖంగా ఉండాలి" అని ఒకడు అరిస్తే,

"ఇద్దరూ సుఖంగా బతకాలి" ఇని ఇంకొకడు.

"రోజారో! ఈ ద్వీపానికి ఎలా వచ్చావ్?" అని వేరొకడు ప్రశ్నించాడు.

"ఈ ద్వీపం చుట్టూ సముద్రం ఉందే– లోతు సముద్రం. కానీ, అడుగున చుట్టి నలిపే ప్రవాహం లేదు. ఈత వచ్చిన వాడికి బోటు అక్కర్లేదు. రెండు చేతులతో బావిలో ఈదినట్లు ఈదేయవచ్చు. ఈ కొండమీద మంచినీటి జల ఉంది. పచ్చదనం ఉంది. ఇక చేపలలంటారా? ఇదిగో, ఆ 'మాగ్'(వల) అక్కడ వదిలేస్తాను. తెల్లవారుఝామునకు పడవ నిండిన చేపలు చేరతాయి. మా నాయన ఉదయమే బోటులో వచ్చి ఆ చేపలు తీసుకుపోతాడు."

"ఈ చెట్లూ, చేపలూ చూస్తూంటావు కదా? నీకేమైనా యజమాని ఇస్తాడా?"

"ఇస్తాడు. వర్షాకాలంలో చేపలు దొరకవు. ఇక్కడ ఉండలేం. మిగతా కాలంలో ఉంటాం."

"వర్షాకాలంలో ఎక్కడ ఉంటారు?"

"అదిగో, అటు మా వూరు కనిపిస్తూంది – బొగ్‌మాలో."

గ్లాసుమీద గ్లాసు గడగడా తాగేస్తున్నాడు అయినా, రోజారోకి తాగినట్లు లేదు. మాటలు సరిగ్గానే వస్తున్నాయి. అందులో ఒకడన్నాడు: "నీ పెళ్ళాం తాగుతుందేమో? పిలుస్తావా?"

"ఇజాబిల్!" అని రెండే కేకలు వేశాడు. అటునించి జవాబు లేదు.

"రావడానికి ఇష్టపడటం లేదు."

"ఎలా చెప్పగలిగావ్?"

"ఈ కొండద్వీపంలో ఉన్నవాళ్ళం ఇద్దరమే కదా? మా భాష మాది. మీకు అర్థంకాదు."

"పోనీ, తీసుకువెళ్ళి ఇవ్వకూడదూ?"

"ఇంతకన్నా మంచి సరుకు ఇంట్లో ఉన్నది. కావలిస్తే అదే తాగుతుంది."

"అయితే మీకు ఇక్కడ ఎలా ఉబుసుపోతుంది? "

"ఎందుకు పోదూ? చూసి ఆనందించడానికి ఇద్దరికీ కళ్ళున్నాయి. ఆనందించి అనుభవించడానికి అడ్డుగా మాకేం ఒలపులు లేవు. ఒకరినొకరు వదిలి ఉండలేం మరి! మనసు కల్లోలమైతే రక్షించడానికి ఈ దిగువను తులసికోట వుంది. ఆపైన కొండపై ఏసు ప్రభువు ఉన్నాడు."

"ఎప్పుడైనా కనిపించాడా?"

రోజారోకు కాస్త వేడెక్కింది. వాళ్ళంతా కలిసి ఒక బుడ్డీ ఖాళీచేస్తే, వీడొక్కడే ఒకటి ఖాళీ చేశాడు. ఇంచుమించు నృత్య భంగిమతో–"మనిషి మూర్ఖుడై చూడడు. ప్రభువు ఎక్కడ లేడు చెప్పు? నీలోన– నాలోన–ఇజాబిల్‌లోన, అదిగో, ఆ చెట్టునున్న కొబ్బరికాయలలోపల దాగున్న నీటిలో లేడా?" అన్నాడు.

"ఈ విస్కీలో ఉన్నాడా?" ఒక యువకుని ప్రశ్న.

"ఈ విస్కీ, ఫెన్నీ, రమ్, జిన్–ఇవన్నీ ప్రభువు సృష్టే, వాటిలోనూ ఉన్నాడు. కానీ, ఒక్కమాట!" నాలిక లాగుతూంది. మాటలు తడబడుతున్నాయి. మనిషి వూగిపోతున్నాడు.

"ఇన్నావా? ఒక్కమాట. ఇదిగో..ఇదేటి? ఇష్కీ–ఇది పెబువు సుష్టి." పక పక నవ్వుతూ, "అందుకే ఇందులో పెబువు ఆ దేము డున్నాడు. కానీ, ఈ దేముణ్ణి తాగేశాక పాపం సేశావో దేముడు ఇస్కీనించి, నీనించి పారో!" పళ్ళన్నీ చూపించి నవ్వి, "దేముడు పారిపోనాడు. ఎందుకు పారిపోనాడు? పాపిష్టోడిని ఎంటతరిమి ఒళ్ళు చితగ్గొట్టడానికి! తెలిసిందా? అది దేముడి న్యాయం– ఇది మనిషి న్యాయం–" అన్నాడు.

"ఏది మనిషి న్యాయం?"

"దేముడిసేత పాపం సెయ్యించడం–ఎంత తెలివితక్కువోడు మనిషి!"

"ఇంద, ఈ సరుకు తాగు. ఆ బుడ్డీ ఖాళీ కదా?"

రొజారో ఆ గ్లాసు అందుకుని గుక్కెడు తాగి, "సరుకు తియ్యగా ఉన్నాది. నానా సరుకు వాసనలేస్తున్నాయ్" అంటూ ఇటూ, అటూ డాన్సుచేస్తూ కొంకిణీ జానపద గేయం కమ్మగా ఆలాపిస్తున్నాడు. గితారు మీద పాడుతున్నట్లు ఇంపుగా ఉంది. దాని అర్థం ఇది:

"షావనారా–షావనారా!
నడుం సన్నని నగ్నసుందరి.
షావనారా–షావనారా!
అలలమీద నడిచే షావనారా.
ఆకాశానికి ఎగిరే షావనారా.
నిన్నందుకోబోయి షావనారా
నీట మునిగినా షావనారా!"

ఆ చివరి మాటలు నోట ఇంకా ఉండగానే రొజారో నీట మునగలేదు గానీ, భూమిమీదే కుంభకర్ణుడులా పడిపోయి కొంతసేపు అదేదో వాగుతున్నాడు. తరవాత వూపిరి వినిపిస్తూంది.

"ది రఫియన్ రొజారో చచ్చాడు" అన్నాడొక యువకుడు.

"దేవుడు ఫూల్ కాదని ఇప్పుడు మనం నిరూపించాలి" అన్నా డింకొకడు.

"అందుకే ఇక్కడి అందాలన్నీ రంగరిసి ఒక మంచి రంగు.."

"ఇక్కడి రంగు రంగు పూలనుంచి ఒక కొత్త మధువు.."

"ఆ మధువు గ్రోలమని మన నలుగుర్నీ ఆదేశించాడు." అరిచాడు. నలుగురూ అలాంటి గీతమేదో ఆలాపిస్తూంటే పైనించి కమ్మని స్వరం "రొజారో" అని పిలుస్తూంది.

గట్టిగా సమాధానం ఇవ్వకుండా "నేనే రొజారో" అంటూ ముందుకు వెళ్ళాడొక యువకుడు.

"నేను రొజారోని" అంటూ వాడి ముందుకు వెళ్ళాడు రెండవ యువకుడు. ఇలా ఒకరితో ఒకరు పోటీపడేలోగా నాలుగుసార్లు పిలుపు. చివరికి నలుగురూ

కలిసే పైకి వెళదామని సమాధానపడ్డారు. అందులో ఒకడికి అనుమానం వచ్చింది. తోవలో పాములు ఉండవుకదా? తేళ్ళు ప్రాకవుకదా? లైటు పట్టుకుని వెళదామని నిర్ధారించుకునేసరికి తుప్పల్లో చప్పుడూ కాగానే నలుగురూ ఉలిక్కిపడి వెనకకు వచ్చారు.

వెన్నెల కప్పిన మబ్బులు చెదిరిపోవటం వల్ల ఇజాబిల్ నడుముపై నున్న శరీరభాగం కదులుతూరావటం స్పష్టంగా కనిపించింది. "రొజారో" అని పిలుస్తూనే వస్తూంది.

"నేనే రొజారోని" అన్నాడొక యువకుడు.

వాడిని తోసుకుంటూ ముందుకు వచ్చి, నేల మీద నిటారుగా పడి ఉన్న రొజారోని చూసి, "ఏం ఇచ్చారు మీరు?" అంది.

"విస్కీ."

"కాదు, కాదు, రమ్."

"రమ్ కాదు, ఫెనీ."

"ఫెనీ కాదు, జిన్."

"జిన్ కాదు, ఉత్తి గోల్డస్పాట్."

"అదేదీ కాదు. అంతా కలిపి కాక్ టెయిల్" అని ఒకడు మీదికే వచ్చాడు. కుడి చేయి దండ పట్టుకోబోయాడు. ఆమె ఒక్కసారి విదిలించుకోగానే నేలమీద పడ్డాడు. మిగతా ముగ్గురూ చుట్టుముట్టేశారు. ముగ్గురి మధ్యలో ఇరుక్కుంది.

"రొజారో!" అని గట్టిగా అరిచింది వాడు "హాఁ!" అంటున్నాడు కానీ లేవటం లేదు. నాలుగవవాడు లేచి మధ్యకు ఉరికి ఆమె నడుము చుట్టూ చేయి పోనిచ్చాడు. ఆ పట్టు భల్లూకం పట్టులా ఉంది. అయినా కరిచి విడిపించుకుని వాణ్ణి కాలితో తోసింది. గొలుసుకట్టులా చేతులు కలుపుకున్న మిగతా ముగ్గురూ దగ్గరైపోయారు. ఒక పక్క అ గొలుసును తెంపి ఒక్క గెంతేసి పరుగెత్తింది. నలుగురూ ఆమె వెంట పరుగెత్తారు. రాయీ రప్పా అనకుండా ఎటు పరుగెత్తినా అక్కడ వీళ్ళే. నలుగురు యువకుల బలమే కాదు, నాలుగు మత్తు బుద్ధిల సత్తువతో బంతిలా గెంతుతున్నారు. ఇక భూమిమీద ఉంటే ఆ బట్టలు ఎగిరిపోతాయి. ఆమె మానం కాలిపోతుంది. చేతు లాడించినా ఎగరలేదు. దండమెట్టినా దయా దాక్షిణ్యాలు దొరకవని తెలుసు. ఇంక మిగిలిందొక్కటే, అదే-చప్పున నీటిలోనికి గెంతేసింది. దానితో నలుగురూ ఆగిపోయారు. బతకాలన్న వాంఛ బలీయమై మృగతృష్ణను అణిచివేసింది.

అలా చూస్తున్నారు. కొద్ది నిమిషాలు నీటిలో ఏదో కదులుతున్న శబ్దం వినిపించింది. తరవాత ఏమీ లేదు. తిరిగి పర్ణశాల దగ్గరికి వచ్చారు. ఒకరి ముఖా లొకరు చూసుకుంటున్నారు. ఒకరి కంటికి ఒకరు నేరస్తుల్లా, కనిపిస్తున్నారు. మిత్రులు శత్రువులైనట్టున్నారు. గేలం వేసి తీసిన చేపలు అంత దూరంలో కంపు కొట్టుతున్నాయి. కళ్లతో గేలం వేసిన అమ్మాయి తేలి అలానే కంపుకొట్టుతుంది, తప్పదు!

"పోలీసులు వస్తారు. ఏం చెయ్యడం?" అని ఒకడంటే-"ముందు బోటు వస్తే అక్కడికి చేరడమెలాగో అలోచించు" అన్నా డింకొకడు. రాత్రి నడుస్తున్నకొద్దీ వీళ్ళు ఆలోచనలతో అయోమయావస్థలో పడ్డారు.

"వాడి కిచ్చిన కాక్‌టెయిలే మనకీ శరణ్యం- ఎంత హాయిగా పడున్నాడో?"

నలుగురూ కాక్‌టెయిలు కాస్త పెద్దడోసే వేసుకున్నారు. రొజారోలా గెంతి పాడలేదు. ఏడుస్తూ కూలబడిపోయారు.

రొజారోకి తెలివి వచ్చేసరికి వెన్నెల పడమటి వేపు ఉంది. ఒక్కసారి ఇటూ, అటూ చూశాడు. నిప్పు ఇంకా పూర్తిగా ఆరిపోలేదు. అఖాతంమీది గాలిలో ఏదో సంగీతం వినిపిస్తూంది. లేచి కూర్చున్నాడు. పక్కనే ఎండిన కొబ్బరి మొండెం తునకలున్నాయి. చప్పున ఇజాబిల్ గుర్తుకు వచ్చింది. లేచి పైకి పరుగెత్తాడు. ఇజాబిల్ ఇంట్లో లేదు. అడుగున సముద్రంలో వేసిన వల వెన్నెల్లో కనిపిస్తూంది. ఆ దగ్గరలో ఉన్న పడవ కనిపించలేదు. గబగబ కొండదిగిపోయాడు. కొబ్బరి మొండెం ఒకటి నీటిలో తోసినప్పుడు కూడా నలుగురు యువకుల్లో ఒక్కడైనా లేవలేదు. ఒక కొబ్బరి మట్టను తెడ్డు చేసుకుని ఆ మొండెంపై ఎక్కి అఖాతంలో పడ్డాడు.

సూర్యోదయమైంది. "రొజారో" అన్న కేకలు వినిపించగానే ఒక యువకుడు కళ్ళు తెరిచాడు. అప్పుడే మోటారు బోటు వీళ్ళను తీసుకుని వెళ్లడానికి వచ్చింది. అలా పడుకునే రొజారోవేపు చూశాడు. నిన్న రాత్రి ఎక్కడ, ఎలా పడి ఉన్నాడో అలానే ఇంకా పడి ఉన్నాడు. 'కొంప తీసి వీడూ చచ్చాడా?, అనుకుని గబ గబ లేచాడు. వాడు వూపిరి పీలుస్తున్నాడు. మిగతా ముగ్గురిని తట్టిలేపి, "పదండి, పదండి. మన వాహనం వచ్చింది" అన్నాడు. వాళ్ళ ముఖంమీద నీరు చల్లాడు. అందరూ లేచి ఆదరాబాదరా అంతా సర్దుకున్నారు.

"రొజారో-అర్జెంటు" అంటూ బోటు నడిపేవాడు అరుస్తున్నాడు. రొజారో వీళ్ళు లేపితేగానీ లేవలేదు.

"అప్పుడే వెళ్ళిపోతారా? ఉండండి, ఇజాబిల్‌ను టీ చేసి తెమ్మంటాను."

"నీ టీకి చాలా థాంక్స్‌గానీ, వేగంగా ఆ బోటులో మమ్మల్ని వదిలేయి. వేగిరరండా, నీ పడవ తీసుకురా" అంటూ వాణ్ణి ముందుకు తోశారు. వాడు పడవ తెచ్చాడు. నలుగురూ ఎక్కికూర్చున్నారు. వాళ్ళ దృష్టి అంతా నిన్న రాత్రి ఇజాబిల్ అఖాతంలో గెంతిన చోట ఉంది.

బోటు ఎక్కిపోయారు. రొజారో అన్నాడు - "మర్యాదస్తులారా! మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తారు?" అని. ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

"ఈసారి వచ్చినప్పుడు మీ పెళ్ళాలను వెంట తీసుకుని రండి. నేను తప్ప తాగినా వాళ్ళను మేరీ మాతలా చూస్తానని మీకు హామీ ఇస్తున్నాను."

బోటు కదిలింది. అప్పుడే షావనారాలు బోటు పక్కలో కదులుతున్నాయి. నలుగురూ తిరిగి చూసేసరికి ఒక్కసారి ఇసుక ఒడ్డున నిలుచున్న ఇజాబిల్ కనిపించింది. తెల్లని చేతి గుడ్డను వీడ్కోలిస్తున్నట్లు కదుపుతూంది. ముందుకు తిరిగితే నలుగురి కళ్ళకూ ఒక షావనారా-ది సీ గల్-తెల్లని రెక్కలు కదుపుకుంటూ ఎగురుతున్నట్లు కనిపించింది.

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 20-8-80)

✠ ✠ ✠